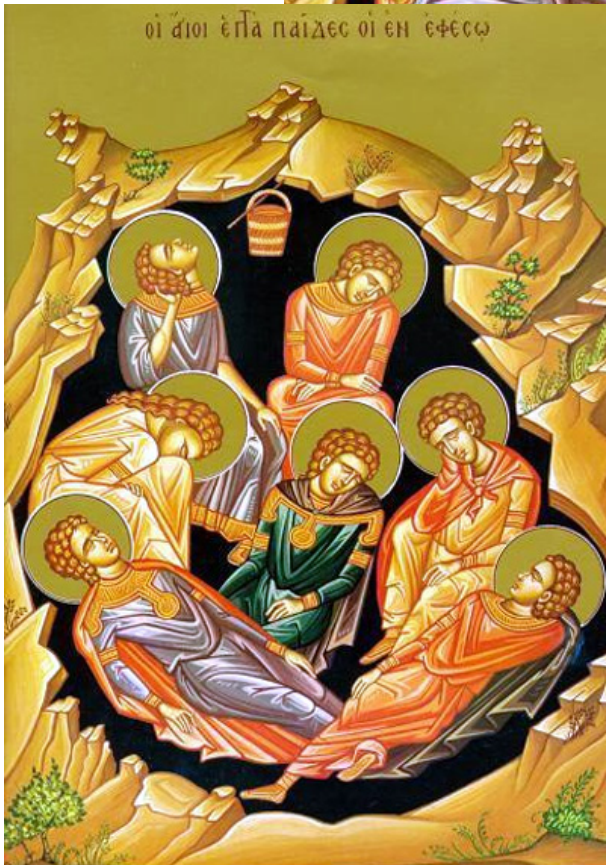

Επτά κοιμισμένα παιδιά

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Οι ἅγιοι αυτοί ήταν επτά νέοι χριστιανοί που

ζούσαν στην Ἐφεσο γύρω στο 250 μ.Χ., στα χρόνια των διωγμών. Για να μην παραδοθούν στον αυτοκράτορα Δέκιο, μοίρασαν όλα τα υπάρχοντά τους στους

φτωχούς και κρύφτηκαν σε μια σπηλιά, όπου παρεκάλεσαν τον Θεό να πάρει τις ψυχές τους. Πράγματι, έτσι και έγινε. Όταν ο βασιλιάς έφτασε στην Έφεσο και τους ζήτησε να έρθουν να θυσιάσουν στα είδωλα, έμαθε ότι είχαν πεθάνει. Έστειλε τότε στρατιώτες τους οποίους διέταξε και σφράγισαν την είσοδο της σπηλιάς.

Η ιστορία τους όμως δεν τελειώνει εδώ· μάλλον τώρα αρχίζει. Πέρασαν 200 περίπου χρόνια από τότε, είχε επικρατήσει στο μεταξύ ο χριστιανισμός και στα χρόνια του αυτοκράτορα Θεοδοσίου του Μικρού παρουσιάστηκε μια αίρεση που έλεγε ότι δεν υπάρχει ανάσταση των νεκρών. Η Εκκλησία ήταν πολύ ταραγμένη, πολλοί είχαν πλανηθεί, ακόμα και επίσκοποι, και ο βασιλιάς δεν ήξερε τι να κάνει. Παρακαλούσε και με δάκρυα προσευχόταν στο Θεό να του φανερώσει τη λύση του προβλήματος. Και ο Θεός δεν παρέβλεψε τα δάκρυά του και απάντησε στις προσευχές του με τον εξής τρόπο.

Το αφεντικό του τόπου, εκεί στο βουνό που ήταν η σπηλιά των Επτά Παίδων, θέλησε να κάνει κάποιες εργασίες εκεί, οπότε μετακινήθηκαν οι πέτρες, άνοιξε η είσοδος της σπηλιάς και με προσταγή του Θεού αναστήθηκαν οι επτά νέοι! Άρχισαν να μιλούν μεταξύ τους σαν να είχαν κοιμηθεί την προηγούμενη νύχτα χωρίς να έχουν πάθει τίποτα ή να έχουν φθαρεί καθόλου τα ρούχα που φορούσαν. Θυμήθηκαν ότι τους αναζητούσε ο Δέκιος κι άρχισαν να δίνουν κουράγιο ο ένας στον άλλον, για να μείνουν σταθεροί στην πίστη τους, αν χρειαζόταν και να μαρτυρήσουν. Τότε ένας απ' αυτούς, ο Μαξιμιλιανός, λέει: *«Εσύ, αδελφέ Ιάμβλιχε, πήγαινε ν' αγοράσεις μερικά ψωμιά. Σήμερα όμως πάρε περισσότερα, γιατί χθες το βράδυ έφερες λίγα κι έτσι κοιμηθήκαμε πεινασμένοι. Στο μεταξύ φρόντισε να μάθεις και τι σκέφτεται για μας ο Δέκιος»*.

Κατεβαίνοντας ο Ιάμβλιχος στην πόλη βλέπει το σημείο του σταυρού στην πύλη της πόλης και απόρησε. Βλέποντάς το και σε άλλα μέρη, καθώς μπήκε στην πόλη, παρατηρώντας και τα κτίρια αλλαγμένα και τους ανθρώπους διαφορετικούς, νόμισε ότι βλέπει όραμα. Πήγε όμως σ' ένα φούρναρη, πήρε ψωμιά, έδωσε τα χρήματα και κοιτούσε το συντομότερο να επιστρέψει στη σπηλιά. Μόλις όμως οι άνθρωποι στο φούρνο είδαν τα παλιά νομίσματα, άρχισαν να λένε πως βρήκε θησαυρό. Ο Ιάμβλιχος μόλις τ' άκουσε τρόμαξε κι απ' τον φόβο του δε μπορούσε να μιλήσει, νομίζοντας ότι αναγνωρίστηκε και θα παραδοθεί στον αυτοκράτορα Δέκιο. Οπότε άρχισε να παρακαλεί και να λέει: *«Σας παρακαλώ, κύριοι, κρατήστε και τα ψωμιά και τα χρήματα κι αφήστε με να φύγω»*. Εκείνοι πάλι δεν τον άφηναν κι έλεγαν : *«Δείξε μας το θησαυρό που βρήκες, ώστε να τον μοιραστούμε όλοι μαζί, γιατί αλλιώς θα σε σκοτώσουμε»*. Βλέποντας μάλιστα τον Άγιο συλλογισμένο, τον έδεσαν με αλυσίδες και τον έσυραν στην αγορά μπροστά στον άρχοντα. Βλέποντάς τον εκείνος του λέει: *«Νεαρέ, πού βρήκες το θησαυρό; Πόσος είναι και πού*

;». Ο Ιάμβλιχος απάντησε πως δεν βρήκε τίποτε, πως το νόμισμα το έχει από τους γονείς του και πως δεν ξέρει τι είναι όλα αυτά που του συμβαίνουν.

Ο άρχοντας της Εφέσου ρώτησε τότε τον Ιάμβλιχο για την πατρίδα του, τους γονείς και τους συγγενείς του. Άκρη όμως δεν μπόρεσαν να βρουν. Όλοι νόμιζαν ότι τους κοροϊδεύει και προσπαθεί να τους εξαπατήσει, αφού το νόμισμα που κρατούσε είχε την εικόνα και την επιγραφή του Δέκιου, που είχε βασιλεύσει πριν διακόσια χρόνια. Μόλις ο Ιάμβλιχος άκουσε ότι ο Δέκιος δεν υπάρχει πια, εξεπλάγη, αλλά ησύχασε κιόλας, αφού δεν κινδύνευε πια ούτε αυτός ούτε οι φίλοι του.

Στο μεταξύ το γεγονός έφτασε στ' αυτιά του επισκόπου της Εφέσου, ο οποίος αμέσως κατάλαβε ότι κάτι εξαιρετικό συμβαίνει. Τότε όλοι μαζί και πολλοί άλλοι πήγαν στη σπηλιά, όπου βρήκαν και τους άλλους έξι νέους: το Μαξιμιλλιανό, τον Εξακουστωδιανό, τον Μαρτινιανό, το Διονύσιο, τον Αντωνίνο και τον Κωνσταντίνο. Τότε όλοι έπεσαν και τους προσκύνησαν και ζήτησαν ν' ακούσουν τις ιστορίες τους. Έστειλαν και αναφορά στον αυτοκράτορα Θεοδόσιο, για να του αναφέρουν όλα όσα συνέβησαν. Εκείνος με πολλή χαρά δέχτηκε την είδηση και αμέσως μπήκε σ' ένα καράβι, για να πάει στην Έφεσο. Πήγε κατευθείαν στο σπήλαιο και έπλυνε με τα δάκρυά του τα πόδια των Αγίων, δοξάζοντας και ευχαριστώντας τον Θεό, που τόσο χειροπιαστά έδειξε την ανάσταση των νεκρών. Και ενώ ο βασιλιάς, οι επίσκοποι και οι άλλοι συνομιλούσαν με τους Αγίους εκείνοι νύσταξαν λιγάκι και έτσι, μπροστά σε όλους, παρέδωσαν τις ψυχές τους στον Θεό,

για να κοιμηθούν τον αιώνιο ύπνο!

Ο βασιλιάς θέλησε να τους ντύσει με πολύτιμα άμφια, χρυσά και ασημένια. Όμως εκείνοι παρουσιάστηκαν το βράδυ στον ύπνο του και του είπαν να τους αφήσει έτσι απλά, όπως ήταν εκεί στη σπηλιά τους. Ο βασιλιάς έκανε τότε μεγάλη γιορτή και φίλεψε όλους τους φτωχούς της πόλης κι έδωσε μεγάλη χαρά σ' όλον τον λαό της Εφέσου.

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

